

Børne Blad

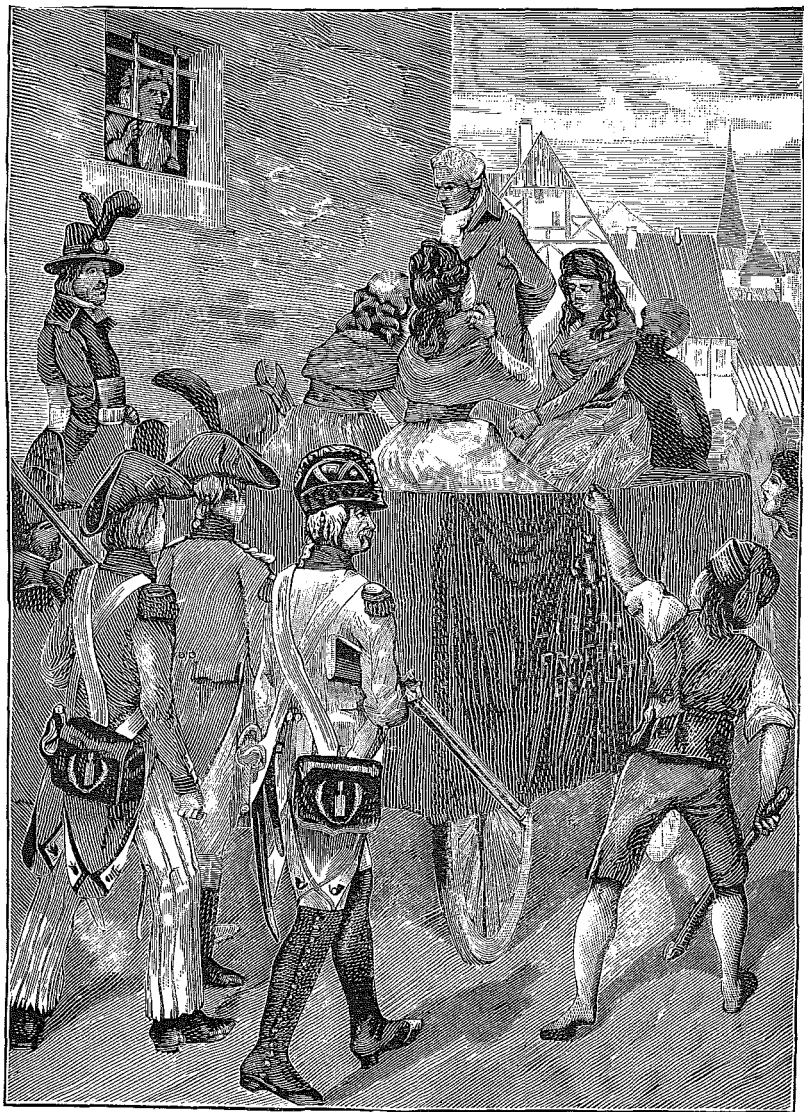


Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 22.

3die juni 1894.

20de aarg.



Fra „Strætkregjeringens“ dage.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forlud. 3 paffer til en adresse paa over 5 ekspfr. levers det for 40 cents, og over 25 ekspfr. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Loogthvende lektse.

Den første artikel. III.

ABC-klassen: Hebr. 1, 3: "Han bærer alle ting ved sin krafts ord."

Katekismus-klassen: } Hebr. 1, 3; Matt.
 Forklaringss-klassen: }
 10, 29, 30: "Sælges ikke to spurve for en penning? Og ikke en af dem falder til jorden, uden eders fader vil. Men endog alle eders hovedhaar er talte," og Rom. 8, 28: "Vi ved at alle ting tjener dem til gode, som elsker Gud."

Øink.

1. Hvad vil det sige, at du tror paa Gud Fader, den almægtige, himmelens og jordens skaber? Jeg sætter hele mit hjertes tilid til Gud Fader som min fader og skaber.
2. Hvorfor heber det i alle tre artikler ifte: Vi tror, men: Jeg tror? Fordi ingen kan blive salig ved en andens tro, men enhver maa tro selv.
3. Hvad tror du, at Gud Fader har gjort ogsaa mod dig? Jeg tror, at Gud har skabt mig tilsligemeb alle andre skabninger.
4. Hvad ligger der i det, at Gud har skabt dig? Han har givet mig legeme og sjæl, øine, øren og alle andre lemmer, ja fornuft og alle sanser.
5. Hvad menes her med ordet: sanser? Sjælens ebner, jaafom forstant, hufommelse, vilje o. f. v.
6. Har Gud blot engang givet dig alt dette, eller hvad gjør han fremdeles? Jeg tror, at han ogsaa opholder mig og al sin skabning (Hebr. 1, 3; Moses, Bbh 24).
7. Hvad vilde der sse med alle ting, dersom Gud ikke har dem ved sin krafts ord? De vilde alle sorgaa.
8. Hvad giver Gud dig daglig til at opholde dig? Klæder, fse, mad og drikke, hus og hjem, egteælle, børn, man, fse og alt det, som godt er. (Israælitene i økenen, Bbh. 27; Elias, Bbh. 31).
9. Hvad holder Gud fra dig, forat du fan blive opholdt? Jeg tror, at han forsværer mig mod al fare, at han afvender og forjænder alt ondt (Lot, Bbh. 11; Israælitene, Bbh. 26).
10. Hvormeget styrer Gud af det, som findes og sfer i verden? Altning (Matt. 10, 29-30).
11. Men der sfer jo megen synd og andet ondt paa jorden. Gud styrer ogsaa det, saa at alting maa tjene dem til gode, som elsker ham (Rom. 8, 28; Josef, Bbh. 18-23).

Troen gjør sterk, haabet gjør glad, Kjærligheden gjør salig.

Lessons for the Sunday School.

Twenty-second Lesson.

THE FIRST ARTICLE. III.

ABC Class: Heb. 1. 3: "Upholding all things by the word of his power."

Catechism Class: } Heb. 1. 3; Matt. 10.

Explanation Class: } 29, 30: "Are not two sparrows sold for a farthing? and not one of them shall fall on the ground without your Father. But the very hairs of your head are all numbered," and Rom. 8. 28: "We know that all things work together for good to them that love God."

INSTRUCTION.

1. What do you mean by saying: "I believe in God the Father Almighty, Maker of heaven and earth?" I trust with all my heart in God the Father as my father and maker.
2. Why do all three articles not teach us to say: *We* believe, but: *I* believe? Because no one can be saved by the faith of another, but every one must himself believe.
3. What do you believe that God the Father has done to you? I believe that God has made me and all that exists.
4. What does it mean, that God has *made* you? God has given me my body and soul, eyes, ears, and all my members, my reason, and all the faculties of my mind.
5. Mention some of the faculties of the mind! Intellect, memory, etc.
6. Has God only once given you all this, or what does he continue to do to you? I believe that he still preserves me and all that exists.—Heb. 1. 3; Moses,—B. H. 24.
7. What would be the result, if God ceased to uphold all things by the word of his power? They would all cease to be.
8. What does God daily give you, in order to preserve you? He provides me with raiment, food, home and family, property, and all the necessaries of life. The Israelites in the desert,—B. H. 27; Elijah,—B. H. 41.
9. What does God keep away from you, that you may be preserved? He protects me from all danger, and preserves and guards me against all evil. Lot,—B. H. 11; The Israelites,—B. H. 26.
10. How many of the affairs of the world does God govern and direct? All.—Matt. 10, 29, 30.
11. But there is a great deal of sin and other evil in the world. God also controls all evil so that all things must work together for good to them that love God.—Rom. 8. 28; Joseph,—B. H. 18-23.

Alt, hvad verden har, det har den for firkens skyld.—[Luther.

Den femte bøn i fadervor kræver først et hjerte fuldt af tro, og dernæst et hjerte fuldt af kjærlighed.

Keiser Aurelius pleiede at sige, at han hellere vilde lugte et raadent aadsel end høre paa en raadden tale.

Kun en spøg.

Saa er vis paa, at det er en af William Brandts sedvanlige gale streger.

Søndagskolelæreren talte i en tone, som tydelig lod fornemme, at han var meget bred, og han saa rundt omkring paa den hele forsamling af gutter, som næsten fyldte det lille klasseværelse for at søge efter William, som havde baaret sig saa galt ad.

„Undskyld, hr. lærer!“ sagde en gut, hvis stemme var tynd og skarp; det var Matthias Lewis, den yngste gut i klassen, „huffer De ikke, at William Brandt i morges bad, om han maatte saa gaa hjem noget før end ellers; De sagde ja, og han gik for lidt siden.“

Hr. Walsh saa endnu alvorligere og mere ærgerlig ud ved denne meddelelse. „Han har baaret sig meget galt og tankeløst ad“, sagde han. „Jeg tviler ikke i mindste maade paa, at han har stjult klassebogen for at bolde uorden i klassen. I ved alle, hvorledes den samme slags ting atter og atter er skeet, og jeg har stadig set gennem fingre dermed; men hvis disse gale streger bliver ved, maa jeg fortælle det til forstanderen.“

Hverken læreren eller gutterne kunde finde noget spor af den savnede bog, hvor meget de end anstrengte sig derfor; og ved skoletidens slutning søgte hr. Walsh sig forpligtet til at omtale klassebogens forsvinden og sin mistanke til William Brandt for forstanderen.

„Det er saa meget des ærgerligere“, sagde læreren tilsidst, „som jeg iaften skal prædike i en af landsbhyerne her omkring. Og da jeg, medens jeg ventede paa gutterne, saa paa det udstaf til min prædiken, jeg havde med mig, var jeg saa taabelig at lægge det inden i klassebogen, da timen begyndte. Saa den er naturligvis ogsaa borte.“

Hr. Berner udtalte sin medfølelse for sin medlærer og lovede at tale alvorlig med William Brandt næste søndag.

Efterat han havde tænkt sig om et øieblik, tilspøiede han: „Kan ikke en af dere gutter gaa til Brandts hjem og høre efter, hvor han har gjort af bogen. Jeg vil nødig bedrøbe hans mor med at fortælle det hele;

men det er dog for galt, at hr. Walsh skal bringes i en saadan forlegenhed.“

„Undskyld“, faldt Matthias Lewis ind iagen, „William og hans mor er tagne til Norton til hans onkel Meyer; han fortalte mig, at de skulde did. Det var derfor, han gjerne vilde tidligt hjem. Saa nu er hele deres hus vist luftet.“

Saa var der ikke noget at stille op. Den stakkars hr. Walsh maatte se at klare sig uden sin prædiken; og den tossede gut, som af bare kaadhed havde stjult bogen, og som mente, at han kun havde forboldt sin lærer og sine kamerater lidt uleilighed med at søge efter bogen i nogle saa minutter, havde givet anledning til mere ærgrelse og mere bryderi, end han havde haft ifinde.

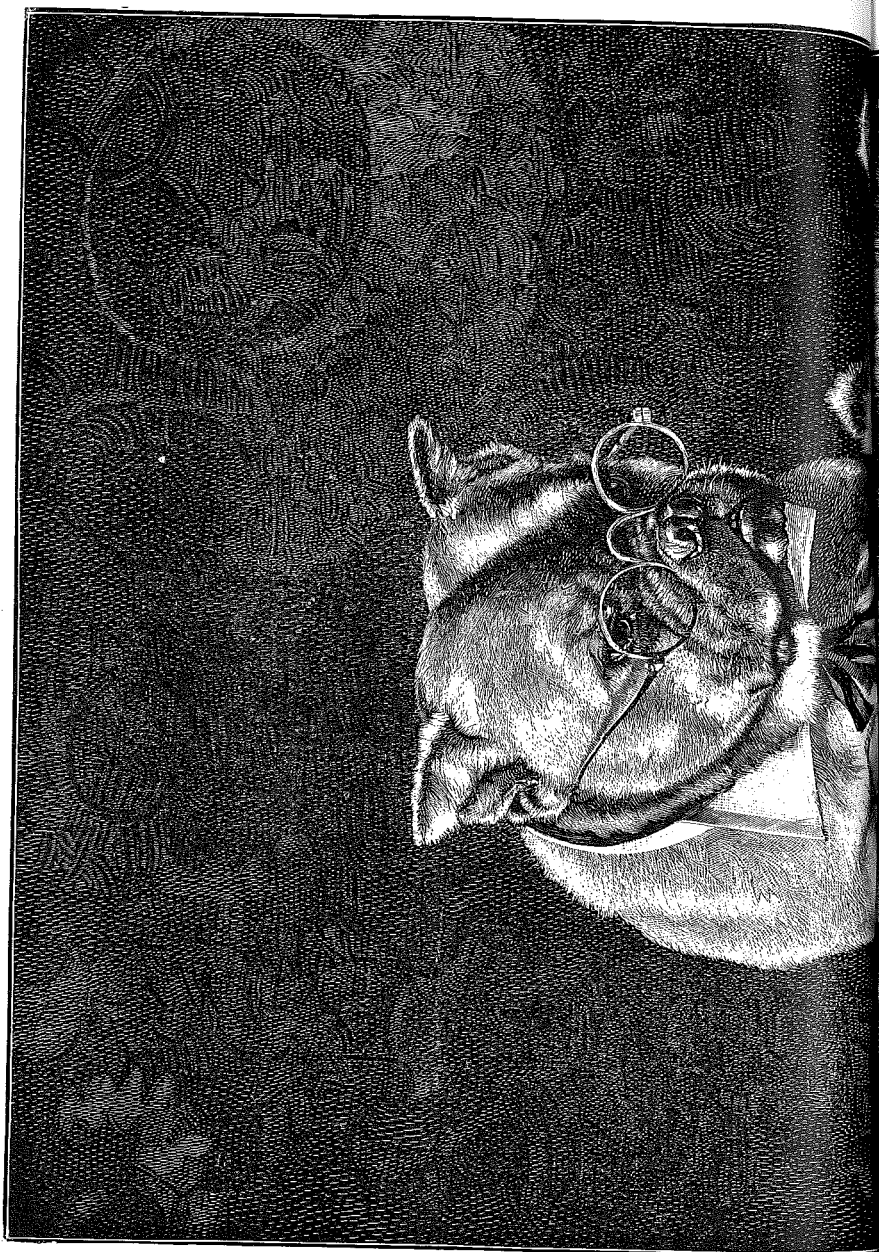
Ikke des mindre, da William Brandt næste søndag havde modtaget en bebreidelse for sin forseelse og var bleven tvungen til at tilstaa den, talte han sin sag saa ivrig og med et saadant held, at han fik tilgivelse, som han saa ofte havde faaet.

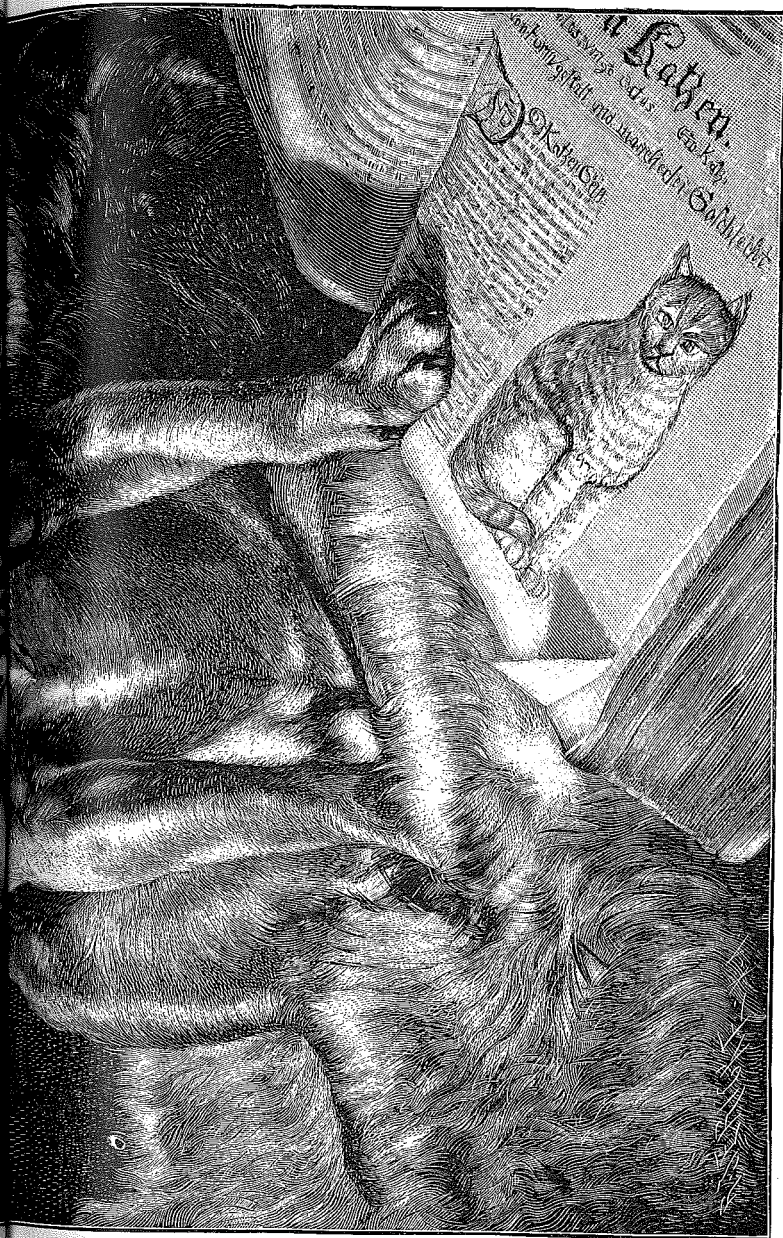
„Det var kun en spøg, hr. lærer“, sagde han med virkelig angerstaaer i øinene; „jeg vilde ikke have gjort det for alt i verden, hvis jeg havde vidst, at det kunde forbolde Dem saa meget bryderi. Den ligger imellem den gamle bibels blade, den, som ligger der bag alle de andre; og jeg troede, at en eller anden af gutterne efter at have søgt et øieblik ganste sikkert vilde finde den.“

Der fandtes klassebogen virkelig, da den gamle bibel blev aabnet; og tillige saa der inden i den igjen det udstaf til en prædiken, som hr. Walsh havde anvendt saa megen tid og saa mange tanker paa. Landsbhyens beboere havde istedenfor den prædiken maattet høre paa en liden, ganste usforberedt og ikke rigtig flydende tale, men for dette gav den elskværdige lærer sin egen ubetænksomhed skylden, fordi han havde ladet sine papirer ligge paa et sted, hvor de saa let kunde blive borte.

Han gav William en alvorlig advarsel og tillod ham saa at tage plads imellem de andre, som om intet var skeet, idet han ovenikøbet lovede at tale godt for ham hos forstanderen.

„Lad dette nu være en advarsel for dig“, sagde hr. Walsh tilsidst. „Jeg er bange for, at den vane, du har, altid at skulle gjøre løjer, hvis du ikke itide sætter en stopper





May betragter billedet af sin gamle fende fatten.

for den, før eller senere vil faa de forførelsigte følger. Dine kameraters fred og ro, ja endogsaa deres liv kan komme i fare ved din opførelse; og jeg kan kun bede dig om, at du nu, medens du er ung, vil opgive den tossede, egenkjerlige maade at bære dig ad paa."

William lovede at tænke alvorlig over alt, hvad læreren havde sagt, og i det øieblik mente han det oprigtig nok; men det var desværre meget vanskeligt at gjøre noget varigt indtryk paa hans sind. To eller tre uger efter havde han glemt hele historien.

William Brandt var en opvakt, flittig liden fyr, en god søn mod sin mor, som var enke, og en meget afholdt elev i den egentlige skole, hvor han gjorde hurtige fremskridt i alt, hvad han skulde lære. Han havde kun denne ene saare slemme feil, men det saa ud til, at den skulde ødelægge alt det gode og gjøre hans fremtid ulykkelig istedenfor, at den kunde have været saa lykkelig.

Frederik Carter var den af alle hans skole- og legekamerater, som William Brandt allerhøjest lod sine exteriorer gaa ud over. Frederik var en godmodig, stille gut, to-tre aar ældre end William. Han var meget flittig og gik saa ganske op i sine bøger eller i et arbejde, som interesserede ham, at han helt glemte den verden, han var omgivet af.

Netop den egenkab hos ham gjorde, at William søgte lyst til at bruge ham som stive for sine løjer. At skjule Frederik Carters fager, at hefte de løjerligste plakater med knappenaale paa hans ryg, at trække den stol, han just skulde til at sætte sig paa, bort; kort sagt, at gjøre alle mulige gale streger paa Frederiks bekløstning, der kunde faa de andre gutter til at briste i latter, det var Williams kjæreste løjer.

Frederik var saa god og billig til at tilgive, at han kun meget sjelden lod sin brede gaa ud over sin plageaand.

"Jeg er større og ældre; jeg kan nok finde mig i, hvad han gjør", svarte han, naar skolekameraterne fordrede af ham, at at han skulde hevne sig. Men det vilde maasse have været bedre for William, om hans pene ansigt og livlige sind ikke havde gjort folk fuldt saa milde i sin dom over ham.

Den ellersindige gut ante ikke, hvor snart og paa hvor sørgelig en maade hans gale streger skulde komme til at svie for ham selv.

William og en af hans kamerater, Matthias Lewis, der saa op til sin ven som til et sandt mønster paa dygtighed og styrke, spadserede en dag sammen paa de smukke enge, som floden løb gennem; det smukkeste sted ved deres stille, lille landsby.

Det var ferietid; og de to gutter tilbragte den hele dag med at spante om uden noget bestemt maal, hvad jo skolegutter holder lærlig meget af.

Pludselig opdaede de en sælles kamerat. "Se", udbød William og stansede midt i en historie, som han holdt paa at fortælle Matthias, "se der staar Frederik Carter og fisker. Se bare, han lægger aldeles ikke merke til, at vi kommer. Det vilde være evige løjer at komme bag paa ham og give ham et lidet puf i ryggen."

"Na, net, gjør ikke det, William", raabte lille Matthias forskrækket. "Han kunde let falde i vandet. Nu raaber jeg, saa at han merker, vi er her."

"Hvis du gjør det, vil jeg aldrig nogensinde mere tale til dig, Matthias", sagde William i en bred tone; og Matthias, som blev ganske overbædet ved en saadan trusel fra den ven, han betragtede som en sand helt, sagde intet mere.

"Desuden falder han ikke i", bedblev William, som søgte at retfærdiggjøre sit forhavende baade for sig selv og sin ledsager. "Og selv om han ogsaa gjør det, vil det ikke gjøre ham ret meget; han kan svømme som en fisk — saa, nu er vi lige ved."

William trak sin arm ud af Matthias's og krøb saa paa taaspidsferne henover græsset; og da han havde naaet fiskeren, som var helt optaget af sit fiskeri og intet ondt ante, gav han ham et kort, raskt stød i ryggen.

Frederik Carter blev meget forskrækket; han løftede sine arme op i veiret, gled fra den græsbevækkede bred, og i næste øieblik laa han i vandet og kjæmpede for at komme op. Matthias udstødte et høit angstskrig.

"Na! der er ikke noget iveien. Han svømmer, han svømmer nok", sagde William, som nu gjerne trodsig vilde lade, som om han intet galt havde gjort, skjønt han selv var bleven ængstelig derover.

Men den stakkars gut lod ikke til at svømme; nu var han sunken ned under det kolde vand, og ude af sig selv af rædsel løb

Matthias Lewis raabende og skrigende langs med flodbredde.

Til alt held var der to arbejdsmænd, som byggede et gjærde lige i nærheden; de skyndte sig til det sted, som Matthias viste dem, og bragte med møie den unge gut, som nu næsten var druknet, iland.

„Hvordan faldt han i?“ spurgte den ene af mændene med et skarpt fideblik til de to gutter.

„Han gled — hans fod gled — og saa faldt han i“, sagde William hurtig; og Matthias taug stille.

De var den bevidstløse Frederik til den nærmeste hytte; og da den gode husmor, som før havde seet halvt druknede folk, i forening med mændene havde gjort alt, hvad hun kunde, for sin skattars, vaade gjeft, sølte William og Matthias, som var fulgte med, sig meget lettede ved at se ham aabne øinene og vise andre tegn paa, at livet vendte tilbage.

En timestid eller to derefter kunde han sidde oppe og svare paa de spørgsmaal, som rettedes til ham; men det var betegnende for Frederik Carter, at han haardnakket vægrede sig ved at sige andet end, at hans fod havde gledet paa bredden, saa at han var styrket paa hovedet i vandet.

William stod ved siden af og sagde intet, skjønt han godt sølte, at det var meget galt; og før Frederiks far, som der var blevet sendt bud til, forat han kunde hente sin søn hjem, var kommen til huset, gik han stille bort og løb saa hurtig, som han kunde, til sin moders hus. (Sattes.)

De okser!

Did et møde i østen stod en mand op for at vidne; han var bekendt for en „strøbelighed“, med hensyn til at betale, hvad han skylte andre. Samtaleemnet var: „Hvad skal jeg gjøre for at blive salig?“ Langsomt gjentog han ordene: „Hvad skal jeg gjøre for at blive salig.“ Han stansede, saa sig om og sagde med eftertryk: „Hvad skal jeg gjøre for at blive salig?“ Da hævede en stemme sig i forsamlingen, og i en klar tone blev udtalt det svar: „Gaa og betal Johan Vilhelmsen for de okser!“

Denne tildragelse vækker mange alvorlige tanker. Mange mennesker maa, før end de kan finde fred og frelse eller lede andre til fred, gaa og ærlig betale sin gjæld. Suedige bedragerer i verden er ikke suu nok til med alt sit dobbeltvæsen at kunne staa sig vel hos Gud; thi han vil have „sandhed i hjertets inderste.“

Tusender læser ingen anden bibel end deres liv, som betjender sig til at leve efter den. Derfor trænges det, at den oversættes i fjød og blod: „Levende epistler, kjendte og læste af alle mennesker.“

Sju probate opdragelsesregler.

1. Opdrag det første barn vel og forkjæl det ikke! En haandwerker, som havde mange belarbede børn, blev spurgt om, hvordan hm havde baaret sig ad med at opdrage sine mange børn saa vel. Han svarte: „For det første har jeg aldrig befalet mine børn noget, som jeg ikke selv gjør, og for det andet har jeg gjort mig særegen flid med at opdrage mit første barn ret. Saa har da med Guds hjælp den ene efter den anden skiftet sig vel.“
2. Hold paa lydighed. Tænt ikke, at du først skal kræve lydighed af børnene, naar de forskaar det. At adlyde maa blive børnene til vane.
3. Vis dine børn kjærlighed, dog saa, at barnet altid bevarer frygt og ærbødighed.
4. Taal ingen modsigelse.
5. I børnenes nærværelse maa forældrene altid være enige. Et barn, som tugetes, maa aldrig have lov til at skjule sig bag den ene af forældrene for at finde beskyttelse og tilflugt mod den andens tuget.
6. Opdrag dit barn til arbeide og sørg for dets sundhed.
7. Og fremfor alt: Stil dig med dine børn og dit hele hus under Guds ord, bed og syng flittig med dine børn; og end mere, bed for dem, saa skal du ikke blive tilfamme med din barnetugt.

En vis søn glæder faderen, men et daarligt menneske foragter sin mor.—[Salomos Ordsprog.

Fra den franske revolutions dage.

[Se billedet.]

Det er gyselige ting, som den franske historie har at fortælle fra slutningen af forrige aarhundrede, især fra sommeren 1793 til sommeren 1794 eller i „Skæfvelsregjeringens“ dage. „Den blotte mistanke var nok til at bringe i fængsel, og mistænkt var enhver, som paa grund af fødsel, stand eller formue kunde formodes ikke at billige de herskendes meninger. Fængslerne fyldtes, og derfra var kort vei til døden. Guillotinen hvilede aldrig; det stød, hvor den stod, var en blodsump,“ — saaledes skildrer en af de i vore skoler benyttede historiske lærebøger denne tid.

Endog mangen en, som i begyndelsen havde været med paa revolutionen og bifaldt den, maatte lide døden i denne forskædelige tid. Der blev offentlig besluttet, at den kristelige religion skulde affattes, og vildt hengav man sig til et nymodens hebenkabs gyseligheder.

Daarligt havde Frankrig været regjeret, og livet ved hoffet og blandt adelen var vel skiftet til at vække forbitrelse; de lavere stænder havde stor grund til misnøie, og det er let at forstaa, at denne brændende misnøie ikke i længden blot vilde lade sig nøie med at ulme i det skjulte, men tilslut vilde bryde ud i høie flammer. Men at det skulde gaa saa vidt, som det virkelig gik, havde vel ikke mange anet.

Ogsaa saa mangen hæderlig brav mand maatte i disse dage ende sit liv under guillotinen, denne uhyggelige henrettelsesmaskine, som raskere kunde gjøre sin gerning end en skarpretter med sin økse. Mere end én adelsmand, dannet adelsmand, mere end én nidkjær prest og retsaffnen borger maatte bestige skafottet ved siden af standsfæller, som virkelig for tjente had og straf, og som virkelig var årsag i berettiget forbitrelse hos de store folkesmasser. Og kvinder maatte følge sine mænd eller brødre, sine fædre eller sønner til fængsel og død.

Se paa vort billede idag. Der staar en adelsmand med bundne hænder paa en af skæfvelsregjeringens vogne, som kjører til retter-

stedet. Hos ham sidder tre af hans kvindelige flegtninge, der ligeledes skal henrettes. Hidtil har de levet i overflod paa det adelige slot og kjørt i sine pragtfulde herfæbsvogne, hidtil har de kunnet hyde og befale. Nu ser de ingen udvei til frelse paa nogen kant, haabløs staar greven — eller hvad han nu er — der, medens kvinderne vender sig i bøn til Gud. Væbnede soldater marscherer foran og efter vognen. Ved siden af den løber en pøbelgut og lader sine haansord høre, og fra fængselsvinduet med jerngitret deroppe ser en uhyggelig fange ned til dem. Han ved, at den samme vei ogsaa snart venter ham, veien til skafot og død.

Opløsning paa hovedbrud i nr. 20.

2	5	30	29	9	36
34	14	19	15	26	3
33	24	17	21	12	4
31	25	16	20	13	6
10	11	22	18	23	27
1	32	7	8	28	35

Opløsning paa gaaden i nr. 20.

- De skjulte dyr og byer var: 1. Hane, stær.
2. Kristiania, kalb.
3. Ken, kat.

